

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DET GAMLE APOTHEK (1885)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751831602976/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

— Hvad er det? sagde Fanny og saa koldt forskende paa ham.

— Hvad det er, kæreste Ven! . . . Ja, . . . det er . . . det er . . . det er det umiddelbare . . . det . . .

— Naa, Tak!

— Fanny! Gør Du Nar ad mig, Du søde lille Skælm? . . . Ja, men alvorlig talt, tror Du ikke? . . .

— Paa hvad?

— Hendes Øjne blev lyse og kolde. Brinckmann slog sine ned og sagde i en Tonart, der laa noget dybere end hans daglige Stemmeregister.

— Paa Kristendommen . . . naturligvis.

— Jo, naturligvis tror jeg paa den.

— Et uarticuleret Jubeludbrud undslap Brinckmann. Det eggede Fanny videre. Hun sagde:

— Jeg tror ogsaa paa den græske, paa den nordiske Religion, paa alle de Religioner, jeg kender.

— Aa, det er Din Spøg.

— Nej, ikke saa ganske. Jeg er ikke opdraget til at tænke. Jeg har f. Eks. jo aldrig lært Matematik.

— Nej, Gud ske Lov! sagde Brinckmann og lo højt.

— Men jeg har Sans for Billeder . . . for Symboler.

— Bravo! Det beviser, at Du er en ægte poetisk Natur . . . en ægte Kvinde!

— Og i de Religioner, jeg har gjort lidt Bekendtskab med, ser jeg, at bag Billederne ligger store Sandheder og Skønheder gemt. Det er de ædleste Tanker, de forskellige Nationer har kunnet tænke, og dem har de klædt paa, som det var dem naturligt.

— Kære, yndige Fanny! Du har jo ligefrem filosofisk Talent . . . Aa det er kedeligt, det har jeg slet ikke. Aa, Fanny! Du vil blive meget sikrere i Kristendommen end jeg. Du vil oparbejde Dig til den; Du vil stige fra Klarhed til Klarhed. Læs og gransk, mens jeg arbejder praktisk! Naar Du saa om et Aars Tid . . . eller, varer det længere . . . det kan ogsaa være det samme . . . men, naar Du saa staar paa den høje Tinde, omstraalet af Naadens Sol, saa rækker Du mig en Haand, og vi skal favnes i det rene Lys paa Bjergets højeste Kam — — . . . Herre Gud! Stakkels Renan! Aa, jeg har saa ondt af Fritænkerne, jeg kan ikke harmes paa dem som saa mange andre Præster og kalde dem Djævelens Børn. Nej, det er Guds lidt uvorne Børn,